

Αριθμός 902/2019

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Λέκκα Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Αθανάσιο Καγκάνη, Αλτάνα Κοκκοβού, Αγγελική Τζαβάρα και Χρήστο Τζανερρίκο - Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 21 Μαΐου 2018, με την παρουσία και του Γραμματέα Γεωργίου Φιστούρη, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αναιρεσειουσών: 1) Ι. Κ. του Χ., κατοίκου ..., 2) Δ. Κ. του Χ., κατοίκου ..., οι οποίες εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Γεώργιο Ορφανίδη και κατέθεσαν προτάσεις.

Των αναιρεσιβλήτων: 1) Κ. χήρας Χ. Κ., 2) Α. Κ. του Χ., κατοίκων ..., οι οποίες εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Νικόλαο Κλάμαρη και κατέθεσαν προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με τις από 10/3/2009 (2) αγωγές των ήδη αναιρεσειουσών, που κατατέθηκαν στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών.

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 1587/2013 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 3415/2015 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσειούσες με την από 3/11/2015 αίτησή τους.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Χρήστος Τζανερρίκος ανέγνωσε την από 18/9/2017 έκθεση του κωλυομένου να μετάσχει στη σύνθεση του παρόντος Δικαστηρίου Αρεοπαγίτη Ιωάννη Μπαλιτσάρη, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της αιτήσεως αναίρεσεως. Ο πληρεξούσιος των αναιρεσειουσών ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως, ο πληρεξούσιος των αναιρεσιβλήτων την απόρριψή της και καθένας την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Κατά τις διατάξεις του άρθρου 25 του ΑΚ και των άρθρων 2, 3 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5 της σύμβασης για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 19 Ιουνίου 1980, η οποία κυρώθηκε με τον Ν. 1792/1988 και άρχισε να ισχύει στην Ελλάδα από 1-4-1991, η σύμβαση διέπεται από το δίκαιο που επέλεξαν τα συμβαλλόμενα μέρη. Η επιλογή αυτή πρέπει να είναι ρητή ή να συνάγεται με βεβαιότητα από τις διατάξεις της σύμβασης ή τα

δεδομένα της υπόθεσης. Στο μέτρο που δεν έχει επιλεγεί το εφαρμοστέο δίκαιο από τα συμβαλλόμενα μέρη, η σύμβαση διέπεται από το δίκαιο της χώρας με την οποία συνδέεται στενότερα (ΑΠ 777/2015). Εξάλλου, από τις διατάξεις των άρθρων 1 παρ. 1 και 2 εδ. α' και β' του Ν. 5638/1932 "περί καταθέσεως σε κοινό λογαριασμό", όπως το πρώτο αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 του Ν. 951/1971 και διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 124 περ. Δ' στοιχ. α' του ΝΔ 118/1973, σε συνδυασμό με το άρθρο 2 παρ. 1 του ΝΔ 17-7/13-8-1923 "περί ειδικών διατάξεων επί ανωνύμων εταιριών", 117 ΕισΝΑΚ και 19 παρ. 4 του Ν. 1969/1991, συνδυασμένες με εκείνες των άρθρων 489, 491, 822 και 830 ΑΚ, συνάγεται ότι η σύμβαση καταθέσεως χρημάτων σε τράπεζα, ανεξάρτητα αν γίνεται υπέρ του καταθέτη ή τρίτου ή σε κοινό λογαριασμό, ενόψει του ότι αποσκοπεί στην ασφαλή φύλαξη των χρημάτων, προς την οποία και δεν αντιτίθεται η συνομολόγηση του συνηθισμένου για τραπεζικές εργασίες τόκου, καταρτίζεται με την εκ μέρους του καταθέτη μεταβίβαση της κυριότητας του, κατά τη σύναψή της καταβαλλόμενου από αυτόν χρηματικού ποσού, ως πρώτης τμηματικής παροχής του, προς την τράπεζα, ατύπως (re), η οποία έκτοτε με την παράδοση γίνεται κυρία των χρημάτων (άρθρο 1034 ΑΚ), πλην όμως έχει ευθεία υποχρέωση να τα καταβάλει στο δικαιούχο όταν της ζητηθεί. Η λειτουργία ωστόσο της συμβάσεως αυτής καθιερώνει συνήθως μία σχέση διαρκούς και πολλές φορές καθημερινής συνεργασίας μεταξύ των συμβαλλομένων. Η εκτέλεσή της δηλαδή γίνεται συνήθως όχι με μία καταβολή και ανάληψη του ποσού αυτής, αλλά με πολυάριθμες τμηματικές τέτοιες, που προσδιορίζονται εκάστοτε από την βούληση του καταθέτη. Εξάλλου, χρηματική κατάθεση σε τράπεζα και σε κοινό λογαριασμό είναι εκείνη που γίνεται στο όνομα δύο ή περισσότερων και περιέχει τον όρο ότι του λογαριασμού αυτού μπορεί να κάνει χρήση ολικώς ή μερικώς, χωρίς τη σύμπραξη των λοιπών, είτε ένας, είτε μερικοί, είτε όλοι μαζί οι δικαιούχοι (ΑΠ 1122/2005). Για την εγκυρότητα της καταθέσεως δεν απαιτείται να γίνει αυτή από κοινού από όλους τους δικαιούχους, αλλά μπορεί να καταρτισθεί από μερικούς ή και από έναν δικαιούχο, ακόμη και από τρίτο πρόσωπο μη δικαιούχο. Και τούτο διότι από τη γραμματική διατύπωση των ανωτέρω διατάξεων, αλλά και την τεολογική ερμηνεία τους, την τραπεζική πρακτική και την ταχύτητα των συναλλαγών, δεν απαιτείται κοινή εμφάνιση και δήλωση των καταθετών και δικαιούχων, δηλαδή σύμπραξη τους ενώπιον της τράπεζας. Εξάλλου, χαρακτηριστική είναι η αναφορά του όρου "δικαιούχοι" και όχι "καταθέτες" στην διατύπωση των παραπάνω διατάξεων. Παράλληλα, η σύμβαση κατάθεσης σε κοινό λογαριασμό αποτελεί και μια ιδιόμορφη σύμβαση υπέρ τρίτου και μάλιστα γνήσια. Από την πιο πάνω

σύμβαση τρίτος μη συμβαλλόμενος αποκτά ευθεία ενοχική αξίωση κατά του δότη της υπόσχεσης (άρθρο 411 ΑΚ), αλλά ταυτόχρονα και ο συμβαλλόμενος καταθέτης έχει δικαίωμα να απαιτήσει την παροχή από τον δότη της υπόσχεσης (τράπεζα) για τον εαυτό του. Δημιουργείται δηλαδή ένας συνδυασμός ενεργητικής εις ολόκληρον ενοχής και γνήσιας σύμβασης υπέρ τρίτου, μία *sui generis* συμβατική ενοχή, επιτρεπτή σύμφωνα με την ελευθερία των συναλλαγών και την αυτονομία της ιδιωτικής βούλησης. Παράγεται μεταξύ του καταθέτη και του τρίτου αφενός και του δέκτη της καταθέσεως νομικού προσώπου αφετέρου, ενεργητική εις ολόκληρο ενοχή, υπό την έννοια των άρθρων 489 έως 493 του ΑΚ, συνάγεται δε σαφώς από την διάταξη του άρθρου 493 του ΑΚ, κατά το οποίο, μεταξύ τους οι περισσότεροι δανειστές έχουν δικαίωμα σε ίσα μέρη, εκτός αν προκύπτει κάτι άλλο από τη σχέση, συνδυαζόμενο με το άρθρο 491 παρ. 1 εδ. α' του ίδιου Κώδικα, ότι σε περίπτωση αναλήψεως ολόκληρου του ποσού της χρηματικής καταθέσεως από τον ένα μόνο δικαιούχο, αποσβέννεται μεν έναντι του δέκτη της καταθέσεως η απαίτηση και ως προς τον άλλο, μη αναλαμβάνοντα δανειστή, αποκτά όμως ο δανειστής αυτός απαίτηση εκ του νόμου, έναντι του αναλαμβάνοντος, για καταβολή σε αυτόν ποσού ίσου προς το μισό του αναληφθέντος ισόποσου της καταθέσεως, εκτός αν από τη μεταξύ τους εσωτερική σχέση προκύπτει άλλη αναλογία ή δικαίωμα στο σύνολο του ποσού της καταθέσεως ή έλλειψη δικαιώματος αναγωγής, εξαίρεση της οποίας το βάρος της επικλήσεως και αποδείξεως έχει ο διάδικος, ο οποίος προβάλλει περιστατικά που θεμελιώνουν το ως άνω εξαιρετικό δικαίωμα (ΑΠ 877/2008, ΑΠ 1031/2003, ΑΠ 855/2002, ΑΠ 1563/2000). Εκείνος, όμως, από τους δικαιούχους που απέσυρε τα χρήματα μιας τέτοιας καταθέσεως καθίσταται κύριος αυτών και δεν διαπράττει υπεξαίρεση σε βάρος των λοιπών, και κατ' επέκταση αδικοπραξία, γιατί τα χρήματα δεν είναι ξένα προς αυτόν που τα απέσυρε. Είναι δε αδιάφορο αν τα κατατεθέντα χρήματα ανήκουν σε όλους ή σε μερικούς μόνο από τους δικαιούχους (ΑΠ 1128/2017, ΑΠ 529/2015). Περαιτέρω, η εσωτερική σχέση μεταξύ περισσοτέρων συνδικαιούχων του κοινού λογαριασμού αποτελεί το λόγο, για τον οποίο συνάπτεται η σύμβαση κατάθεσης σε κοινό λογαριασμό. Η εσωτερική αυτή σχέση όμως δεν επηρεάζει το κύρος της εξωτερικής σχέσης μεταξύ της τράπεζας και των συνδικαιούχων. Η σχέση μεταξύ των περισσοτέρων συνδικαιούχων του κοινού λογαριασμού μπορεί να είναι επαχθής ή χαριστική. Η εσωτερική σχέση είναι επαχθής, όταν οι συνδικαιούχοι συνδέονται μεταξύ τους με εταιρεία ή με σύμβαση δανείου ή εντολής, βάσει της οποίας ο εντολέας ορίζει άλλον ως συνδικαιούχο, αναθέτοντάς του, απλώς προς διευκόλυνσή του, να προβαίνει σε ορισμένες ενέργειες σχετικές με την κίνηση του

λογαριασμού, και τα χρήματα, τα οποία έχει καταθέσει σ' αυτόν. Κατ' αντιδιαστολή, η εσωτερική σχέση είναι χαριστική όταν μεταξύ τους οι συνδικαιούχοι συνδέονται με σύμβαση δωρεάς εν ζωή ή αιτία θανάτου, με κληροδοσία ή άλλη χαριστική επίδοση εν ζωή ή αιτία θανάτου. Η εσωτερική σχέση μεταξύ των συνδικαιούχων καθορίζει και το μεταξύ τους δικαίωμα αναγωγής (ΑΠ 539/1992). Δικαίωμα υπάρχει κατά συνδικαιούχου του κοινού λογαριασμού, ο οποίος έλαβε ολόκληρο ή μέρος του υπολοίπου της κατάθεσης μεγαλύτερο της αναλογίας που του αντιστοιχούσε με βάση την εσωτερική σχέση. Δεν αποκλείεται η εσωτερική σχέση να προβλέπει ότι δεν υπάρχει δικαίωμα αναγωγής μεταξύ των συνδικαιούχων (ΑΠ 540/1998). Στην περίπτωση, κατά την οποία μεταξύ των συνδικαιούχων του κοινού λογαριασμού δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί ιδιαίτερη εσωτερική σχέση αναφορικά με το δικαίωμα αναγωγής, πρέπει να εφαρμοσθεί η διάταξη του άρθρου 493 ΑΚ, η οποία θεμελιώνει μια εκ του νόμου εσωτερική μεταξύ των συνδικαιούχων σχέση, ως εκ των έσω αντανάκλαση της ενεργητικής εις ολόκληρον ενοχής. Το ίδιο ισχύει και στην περίπτωση, που η εσωτερική σχέση δεν προβλέπει τα μερίδια μεταξύ των συνδικαιούχων. Στις περιπτώσεις αυτές οι συνδικαιούχοι έχουν δικαίωμα σε ίσα μέρη. (ΑΠ 1001/2012). Τέλος, με τις διατάξεις των άρθρων 2 και 3 Ν. 5638/1932, τα οποία επίσης διατηρήθηκαν σε ισχύ με το άρθρο 124 περ. Δ' στοιχ. α' ΝΔ 118/1973, ορίζεται, αντιστοίχως, ότι "επί των καταθέσεων τούτων δύναται να τεθή προσθέτως ο όρος, ότι, άμα τω θανάτω οιοδήποτε των δικαιούχων, η κατάθεσις και ο εκ ταύτης λογαριασμός περιέρχεται αυτοδικαίως εις τους λοιπούς επιζώντας, μέχρι του τελευταίου τούτων". Και ότι "διάθεσις της καταθέσεως διά πράξεως, είτε εν ζωή, είτε αιτία θανάτου, δεν επιτρέπεται, οι δε κληρονόμοι του τελευτήσαντος είτε εξ αδιαθέτου είτε εκ της διαθήκης, συμπεριλαμβανομένων και των αναγκαίων τοιούτων ... ουδέν δικαίωμα κέκτηνται επί της καταθέσεως". Από τις διατάξεις αυτές, η πρώτη από τις οποίες αναφέρεται στις εσωτερικές μεταξύ των περισσότερων καταθετών σχέσεις, ενώ η δεύτερη ρυθμίζει τις σχέσεις μεταξύ της τράπεζας, στην οποία έχει γίνει η κατάθεση, και των περισσότερων καταθετών, συνδυαζόμενες και με τις προαναφερόμενες, προκύπτει, ότι, σε περίπτωση θανάτου ενός από τους καταθέτες, δε χωρεί υποκατάσταση αυτού από τους τυχόν κληρονόμους του έναντι της τράπεζας, κατά της οποίας και δεν μπορούν να στραφούν, επικαλούμενοι το κληρονομικό τους δικαίωμα, διότι, διαφορετικά, θα επερχόταν μεταβολή του προσώπου του καταθέτη χωρίς τη συγκατάθεση της τράπεζας. Ο επιζών καταθέτης, ως εις ολόκληρον δανειστής έναντι της τράπεζας, μπορεί να εισπράξει και ολόκληρο το ποσό της κατάθεσης, οπότε οι κληρονόμοι του αποθανόντος θα

μπορούν να αξιώσουν απ' αυτόν το τμήμα εκείνο της κατάθεσης που αναλογεί στον δικαιούχο τους, με βάση τις εσωτερικές σχέσεις των καταθετών. Εάν, όμως, έχει τεθεί ο όρος του άρθρου 2 Ν. 5638/1932, σε περίπτωση θανάτου ενός από τους καταθέτες, περιέρχεται αυτοδικαίως ("ιδίω ονόματι" και "εξ ιδίου δικαίου") η κατάθεση και ο απ' αυτήν λογαριασμός στους επιζώντες, έναντι των οποίων οι κληρονόμοι του αποθανόντος καταθέτη δεν μπορούν να στραφούν και να αξιώσουν το κατά τις εσωτερικές σχέσεις τμήμα της κατάθεσης, που αναλογούσε σε εκείνον, όπως θα μπορούσαν αν δεν είχε τεθεί ο ως άνω όρος, του οποίου σε αυτό και μόνο εξαντλείται η νομική ενέργεια (ΑΠ 1128/2017, ΑΠ 1782/2007).

Περαιτέρω, κατά την διάταξη του άρθρου 559 αριθμ.1 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται, αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί, ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται, είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή (Ολ. ΑΠ 10/2011, 7/2006). Στην περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσία την υπόθεση, η παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται με βάση τα πραγματικά περιστατικά που ανελέγκτως δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στο νόμο και ιδρύεται ο λόγος αυτός αναίρεσης, αν οι πραγματικές παραδοχές της απόφασης καθιστούν προφανή την παράβαση (ΑΠ 24/2015). Εξάλλου, κατά την διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες, ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα, που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Από την διάταξη αυτή, που αποτελεί κύρωση της παράβασης του άρθρου 93 παρ.3 του Συντάγματος, προκύπτει ότι ο προβλεπόμενος απ' αυτή λόγος αναίρεσης ιδρύεται όταν στην ελάχιστο πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας), ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου, για την επέλευση της έννομης συνέπειας, που απαγγέλθηκε ή την άρνησή του (ανεπαρκής αιτιολογία), ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία). Ειδικότερα, αντιφατικές αιτιολογίες έχει η απόφαση, όταν αλληλοαναιρούνται, αποδυναμώνοντας έτσι τη κρίση της απόφασης για την υπαγωγή ή μη της ατομικής περίπτωσης στο πραγματικό

συγκεκριμένου κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που συνιστά και το νομικό χαρακτηρισμό της ατομικής περίπτωσης. Αντίστοιχα, ανεπάρκεια αιτιολογίας υπάρχει όταν από την απόφαση δεν προκύπτουν σαφώς τα περιστατικά που, είτε είναι κατά νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση στη συγκεκριμένη περίπτωση, της διάταξης ουσιαστικού δικαίου, που εφαρμόστηκε, είτε αποκλείουν την εφαρμογή του, όχι δε και όταν υφίστανται ελλείψεις στην ανάλυση, στάθμιση και γενικώς στην εκτίμηση των αποδείξεων, εφόσον το πόρισμα, από την εκτίμηση αυτή, εκτίθεται με σαφήνεια και πληρότητα (Ολ ΑΠ 15/2006). Ελλείψεις δε αναγόμενες μόνο στην ανάλυση και στάθμιση των αποδεικτικών μέσων και γενικότερα ως προς την αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος, αν αυτό διατυπώνεται σαφώς, δεν συνιστούν ανεπαρκείς αιτιολογίες (Ολ ΑΠ861/1984). Δηλαδή, αναγκαίο να εκτίθεται σαφώς στην απόφαση είναι μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε και όχι ο λόγος, για τον οποίο αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε (ΑΠ 74/2016). Η ύπαρξη δε νομίμου βάσεως και η αντίστοιχη έλλειψή της πρέπει να προκύπτουν αμέσως από την προσβαλλόμενη απόφαση. Ο Άρειος Πάγος διαπιστώνει την ύπαρξη ή την ανυπαρξία του προκειμένου λόγου αναιρέσεως, από τον αρ. 19 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ, σε αντίθεση με την έρευνα άλλων αναιρετικών λόγων, ελέγχοντας την προσβαλλόμενη εφετειακή απόφαση και το αιτιολογικό της (ΑΠ 1053/2015). Περαιτέρω, ο λόγος αναιρέσεως του αρ. 8 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ δίδεται όταν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη του πράγματα, που δεν προτάθηκαν, ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα, που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής "πράγματα" θεωρούνται οι πραγματικοί ισχυρισμοί, που έχουν αυτοτελή ύπαρξη και τείνουν στην θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος, που ασκήθηκε είτε ως επιθετικό είτε ως αμυντικό μέσο, και άρα στηρίζουν το αίτημα αγωγής, ανταγωγής, ένστασης ή αντένστασης, ή λόγο έφεσης, όχι δε οι αιτιολογημένες αρνήσεις τους, ούτε οι ισχυρισμοί που αποτελούν επιχειρήματα ή συμπεράσματα των διαδίκων ή του δικαστηρίου, τα οποία συνάγονται από την εκτίμηση των αποδείξεων, έστω και αν αποτελούν περιεχόμενο λόγου έφεσης ούτε οι αβάσιμοι ή οι απαράδεκτοι ισχυρισμοί (ΟΛΑΠ 3/1997, ΑΠ 109/12). Τέλος, ο λόγος αναιρέσεως από το άρθρο 559 αρ. 11 ΚΠολΔ, ιδρύεται αν το δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που οι διάδικοι επικαλέσθηκαν και προσκόμισαν. Με την διάταξη αυτή, που αποτελεί εκδήλωση της αρχής της συζητήσεως (106), διασφαλίζεται η συμμόρφωση προς τα άρθρα 335, 338, 339, 340, 341 και 346 ΚΠολΔ, ώστε να λαμβάνονται υπόψη όλα τα αποδεικτικά μέσα, τα οποία νομίμως προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι και

μόνον αυτά. Τέλος, κατά το άρθρο 352 ΚΠολΔ, η ομολογία του διαδίκου, προφορική ή γραπτή, ενώπιον του δικαστηρίου που δικάζει ή του εντεταλμένου δικαστή, αποτελεί πλήρη απόδειξη εναντίον εκείνου που ομολόγησε. Από την διάταξη αυτή συνάγεται ότι η ως άνω δικαστική ομολογία πρέπει να αποτελεί παραδοχή, με μονομερή δήλωση, απευθυνόμενη προς το δικαστήριο, που δικάζει την υπόθεση από τον αντίδικο εκείνου που φέρει το βάρος της επίκλησης και απόδειξης του και να είναι σαφής και συγκεκριμένη (ΑΠ 1711/2008), δηλαδή να περιείχε συγκεκριμένη παραδοχή ενός κρίσιμου γεγονότος, που αποτελούσε βάση θεμελιωτικού ή καταλυτικού ισχυρισμού του αναιρεσιόντος (ΑΠ 469/2009, ΑΠ 1336/2008). Η ύπαρξη δε της ομολογίας κρίνεται αντικειμενικά και δεν αποτελεί προϋπόθεσή της η πρόθεση προς ομολογία (ΑΠ 634/2011, ΑΠ 1946/2008, ΑΠ 2225/2007).

II. Στην προκειμένη περίπτωση, το Εφετείο, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, όπως προκύπτει από την, κατ' άρθρο 561 παρ. 2, επισκόπηση αυτής, αφού έκρινε την ένδικη αγωγή των ήδη αναιρεσιουσών νόμιμη, κατά το εφαρμοσθέν απ' αυτό, σύμφωνα με τα άρθρα 25 και 26 ΑΚ, Ελληνικό δίκαιο, που επικαλούνταν και οι ενάγουσες, ως στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1 παρ.1 και 2 του ν.5368/1932, 2 παρ.1 του ν.δ. 17.7/13.8.1923, 291, 292, 297, 298, 299, 330 εδ. β', 340, 341, 343, 345, 346, 410, 411, 481 επ., 713, 919, 932 ΑΚ και 70 ΚΠολΔ, ακολούθως, την απέρριψε ως ουσιαστικά αβάσιμη, δεχόμενο τα εξής: "...Ο σύζυγος της α' εναγομένης και πατέρας των εναγουσών και της β' εναγομένης, Χ. Κ. του Α., απεβίωσε στην κλινική "... στο ... στις 30-4-2005 (βλ. την 79/ΙΒ/2005 ληξιαρχική πράξη θανάτου του Ληξιάρχου Αθηνών), αφήνοντας μοναδικές εξ αδιαθέτου κληρονόμους του τις διαδίκους. Ο Χ. Κ. διατηρούσε στο υποκατάστημα, Έσσης της Γερμανίας, της τράπεζας ... τον με αριθμό ...5126 τραπεζικό λογαριασμό, ο οποίος, στις 27-11-2003 περιείχε τα ποσά των 39.469,81 ευρώ σε τρεχούμενο λογαριασμό, των 55.996.000 γιέν Ιαπωνίας σε τρεχούμενο λογαριασμό, των 56.873,18 δολαρίων ΗΠΑ σε τρεχούμενο λογαριασμό, των 72.033,60 ευρώ σε αποταμιευτικό λογαριασμό, των 6.106.203,25 ευρώ σε νομισματικές συναλλαγές, των 6.615.830,30 δολ. ΗΠΑ σε νομισματικές συναλλαγές, καθώς και χαρτοφυλάκιο κινητών αξιών, αποτελούμενο από ομολογίες και μετοχές διαφόρων εταιρειών, συνολικής αξίας 1.741.734,10 ευρώ (βλ. τις από 8-9-2006 και 11-9-2006 επιστολές της εν λόγω Τράπεζας). Ο Χ. Κ., στις 23-10-2003 είχε συντάξει επιστολή προς την ως άνω γερμανική τράπεζα, με την οποία της έδιδε εντολή να μεταφέρει το σύνολο των κεφαλαίων και του χαρτοφυλακίου του εν λόγω τραπεζικού λογαριασμού σε τέσσερα ίσα μέρη υπέρ

τεσσάρων νέων λογαριασμών που θα ανήκουν στις ήδη διαδίκους τρεις θυγατέρες και σύζυγο του. Στη συνέχεια την ίδια ημέρα (23-10-2003) συνέταξε δεύτερη επιστολή, με την οποία έδιδε εντολή στην ίδια τράπεζα να μεταβιβάσει τα 3/4 των διαθεσίμων κεφαλαίων του λογαριασμού και τα 3/4 του χαρτοφυλακίου του, εκτός από τα κεφάλαια που εκφράζονται σε γιεν και από τα μερίσματα και τους τόκους που καταβλήθηκαν εκείνο το έτος, σε τρία ισόποσα μερίδια σε τρεις λογαριασμούς ξεχωριστούς με δικαιούχους τις τρεις θυγατέρες τους Δ., Ι. και Α. Κ.. Οι επιστολές αυτές όμως ουδέποτε εστάλησαν στην εν λόγω γερμανική τράπεζα. Στη συνέχεια και στις 11-11-2003 ο Χ. Κ. συνέταξε τρίτη επιστολή, ομοίου περιεχομένου με την ως άνω δεύτερη επιστολή του, την οποία και απέστειλε στην τράπεζα Όμως, λίγες ημέρες αργότερα και συγκεκριμένα στις 27-11-2003 ο Χ. Κ. συνέταξε την τέταρτη κατά σειρά επιστολή του, με την οποία έδωσε στην τράπεζα ... τις ακόλουθες εντολές:

Α) να ακυρώσει την από 11-11-2003 εντολή του σχετικά με την μεταβίβαση των 3/4 των διαθεσίμων κεφαλαίων και του χαρτοφυλακίου του στους νέους λογαριασμούς των τριών θυγατέρων του.

Β) Να μεταβιβάσει το συνολικό ποσό των 3.000.000 ευρώ και των 3.000.000 δολαρίων ΗΠΑ στους νέους λογαριασμούς των τριών θυγατέρων του και συγκεκριμένα στο λογαριασμό καθεμιάς από αυτές να μεταβιβαστεί το ποσό των 1.000.000 ευρώ και των 1.000.000 δολ. ΗΠΑ.

Γ) Εφόσον ολοκληρωθεί η μεταβίβαση των ως άνω ποσών, οι τόκοι που θα προκύπτουν θα μεταβιβάζονται στον προσωπικό του λογαριασμό με αρ. 1725126.00 και,

Δ) Να μετατραπεί ο με αρ. ...5126 τραπεζικός λογαριασμός σε κοινό λογαριασμό αυτού και της (ήδη α' εφεισιβλήτου - εναγομένης) συζύγου του Κ. Κ.. Η επιστολή αυτή εστάλη στην τράπεζα ... η οποία και εκτέλεσε τις εντολές που περιείχε.

Αποδείχθηκε περαιτέρω ότι μετά το θάνατο του συζύγου της Χ. Κ. η α' εναγομένη, με την από 12-5-2005 επιστολή της προς την ίδια με άνω γερμανική τράπεζα, της έδιδε εντολή:

Α) να πιστώσει στο νέο της λογαριασμό με αρ. 1700079, στον οποίο συνδικαιούχος ήταν και η β' εναγομένη θυγατέρα της Α. Κ., το 62,50% του συνόλου του χαρτοφυλακίου που διέθετε στην εν λόγω τράπεζα στον με αρ. ...5126 λογαριασμό, το 62,50% του συνόλου των μετρητών και το 62,50% του συνόλου των αξιογράφων,

Β) Να πιστώσει στον με αρ. 639/1700707 της β' ενάγουσας θυγατέρας της Δ. Κ. το 12,50% του συνόλου του χαρτοφυλακίου που διέθετε η α' εναγομένη στην εν

λόγω τράπεζα στον με αρ. ...5126 λογαριασμό, ήτοι το 12,50 του συνόλου των μετρητών και το 12,50% του συνόλου των αξιογράφων,

Γ) Να πιστώσει στον με αρ. 639/1700731 λογαριασμό της α' ενάγουσας θυγατέρας της Ι. Κ. το 12,50 % του συνόλου του χαρτοφυλακίου που διέθετε η α' εναγομένη στην εν λόγω τράπεζα στον με αρ. ...5126 λογαριασμό, ήτοι το 12,50 % του συνόλου των μετρητών και το 12,50% του συνόλου των αξιογράφων και

Δ) Να πιστώσει στο με αρ. 639/1700673 λογαριασμό της β' εναγομένης θυγατέρας της Α. Κ. το 12,50% του συνόλου του χαρτοφυλακίου που διέθετε η α' εναγομένη στην εν λόγω Τράπεζα στον με αρ. ...5126 λογαριασμό, ήτοι το 12,50% του συνόλου των αξιόγραφων. Στην ίδια από 12-5-2005 επιστολή της προς την γερμανική τράπεζα η α' εναγομένη σημείωνε ότι σε περίπτωση που προκύψουν δεκαδικά ψηφία κατά τη μεταβίβαση των αξιογράφων, να στρογγυλοποιηθούν αυτά προς τα πάνω υπέρ των θυγατέρων της. Αντιθέτως, ουδόλως αποδείχθηκε ότι κατά τη μετατροπή του με αρ. ...5126 τραπεζικού λογαριασμού του Χ. Κ. σε κοινό λογαριασμό με συνδικαιούχο την α' εναγομένη σύζυγο του, είχε καταρτιστεί μεταξύ τους σύμβαση εντολής, δυνάμει της οποίας ο Χ. Κ. ανέθεσε στην α' εναγομένη σύζυγο του να διανείμει κατά το θάνατο του το περιεχόμενο του ως άνω λογαριασμού σ' αυτήν και στις τρεις θυγατέρες τους κατά το ποσοστό της εξ αδιαθέτου κληρονομικής τους μερίδας, δηλαδή ότι της είχε δώσει εντολή να λάβει καθεμία των τεσσάρων διαδίκων το 1/4 του εν λόγω λογαριασμού. Συγκεκριμένα ο Χ. Κ. ήταν ένας έμπειρος επιχειρηματίας και επενδυτής, πτυχιούχος του ... ο οποίος κατάφερε να δημιουργήσει μια τεράστια περιουσία. Περιγράφεται δε ως άνθρωπος ιδιαίτερα σχολαστικός και τυπικός, που σημαίνει ότι ήταν άνθρωπος που υπολόγιζε και μελετούσε προσεκτικά τις κινήσεις του και είχε πλήρη επίγνωση των συνεπειών των ενεργειών του. Αν λοιπόν επιθυμούσε όπως το περιεχόμενο του με αρ. ...5126 λογαριασμού του στην Τράπεζα ... διανεμηθεί μεταξύ των κληρονόμων του κατά το λόγο της εξ αδιαθέτου μερίδας εκάστης, δεν υπήρχε λόγος να προσθέσει την α' εναγομένη σύζυγο του ως συνδικαιούχο του λογαριασμού αυτού και να τον καταστήσει κοινό, αλλ' απλά θα τον διατηρούσε στο όνομά του και όταν θα απεβίωνε αδιάθετος (όπως και συνέβη) ο λογαριασμός αυτός θα διανεμόταν μεταξύ των εξ αδιαθέτου κληρονόμων του, συζύγου και τριών θυγατέρων του, κατά το λόγο της εξ αδιαθέτου μερίδας εκάστης.

Συνεπώς δεν υπήρχε κανένας λόγος να επιφορτίσει τη σύζυγο του με το βάρος της διανομής του εν λόγω λογαριασμού μετά το θάνατο του, εάν όντως η επιθυμία του ήταν η διανομή να γίνει μεταξύ των μοναδικών εξ αδιαθέτου κληρονόμων του κατά το λόγο της κληρονομικής μερίδας εκάστης. Οι ενέργειες του να μετατρέψει

το λογαριασμό αυτόν σε κοινό και να καταρτίσει ταυτόχρονα σύμβαση εντολής με τη συνδικαιούχο σύζυγο του θα ήταν περιττές και ένας έμπειρος επιχειρηματίας θα φρόντιζε να απλοποιήσει και όχι να περιπλέξει τα πράγματα. Εξ αυτών αποδεικνύεται ότι σχετικά με τον με αρ. ...5126 λογαριασμό της τράπεζας ..., ο Χ. Κ. δεν είχε δώσει οποιαδήποτε εντολή στη σύζυγο του, αλλ' αυτό που επιθυμούσε να κάνει το έκανε πριν αποβιώσει και ήταν αποτέλεσμα ωρίμου σκέψεως, δηλαδή αφού έδωσε σε καθεμία από τις τρεις θυγατέρες του τα ποσά των 1.000.000 ευρώ και των 1.000.000 δολαρίων ΗΠΑ, το υπόλοιπο περιεχόμενο του λογαριασμού αυτού ήθελε να περιέλθει στην α' εναγομένη σύζυγο του και για το λόγο αυτό στις 27-11-2003 τον έτρεψε σε κοινό λογαριασμό αυτού και της συζύγου του, με τον όρο μάλιστα εάν οποιοσδήποτε από τους δικαιούχους του λογαριασμού αποβιώσει, οι εξουσίες του άλλου να παραμείνουν ως έχουν, ο δε επιζών συνδικαιούχος να έχει δικαίωμα να κλείσει τον κοινό λογαριασμό χωρίς τη συγκατάθεση των κληρονόμων του αποβιώσαντος συνδικαιούχου (βλ. τους γενικούς όρους του με αρ. ...5126 κοινού λογαριασμού της τράπεζας ...). Έτρεψε δε τον υπάρχοντα ατομικό λογαριασμό σε κοινό και δεν μεταβίβασε το περιεχόμενο του σε νέο λογαριασμό της α' εναγομένης συζύγου του, διότι μέσω του λογαριασμού αυτού ο Χ. Κ. χρηματοδοτούσε την εταιρεία του με την επωνυμία "... ΑΕ" και έπρεπε να έχει πρόσβαση στο περιεχόμενο του λογαριασμού. Άλλωστε εάν ο Χ. Κ. επιθυμούσε όντως το περιεχόμενο του εν λόγω λογαριασμού να περιέλθει σε όλες τις κληρονόμους του, σύζυγο και τρεις θυγατέρες, θα τις καθιστούσε όλες συνδικαιούχους του λογαριασμού αυτού. Τα όσα δε αναφέρονται στις (προγενέστερες) από 23-11- 2003 επιστολές του προς την ως άνω τράπεζα δεν δηλώνουν τη βούλησή του σχετικά με τον με αρ. ...5126 λογαριασμό, αφού οι μεν δύο πρώτες από 23-10-2003 επιστολές ουδέποτε εστάλησαν στην τράπεζα, ενώ η εντολή που περιεχόταν στην τρίτη από 11-11-2003 επιστολή του ανακλήθηκε. Από τα παραπάνω λοιπόν καθίσταται σαφές ότι ο Χ. Κ. δεν επιθυμούσε όσα αναφέρονται στις ως άνω τρεις πρώτες επιστολές του, ήτοι ούτε επιθυμούσε να διανεμηθεί ισομερώς ο λογαριασμός μεταξύ της συζύγου και των τριών θυγατέρων του, ούτε να λάβει η κάθε θυγατέρα του το 1/4 του περιεχομένου του λογαριασμού αυτού, διότι εάν όντως ήταν αυτή η επιθυμία του δεν θα είχε ανακαλέσει την από 11-11-2003 εντολή του προς την τράπεζα ... με τη μηδέποτε ανακληθείσα από 27-11-2003 επιστολή του προς αυτήν. Το δε επιχείρημα ότι ανέκαλεσε την ως άνω (από 11-11-2003) εντολή γιατί χρειαζόταν ρευστότητα για να χρηματοδοτηθεί η ως άνω ανώνυμη εταιρεία του δεν κρίνεται πειστικό, αφού την εταιρεία θα μπορούσαν να χρηματοδοτήσουν και οι επίσης μέτοχοι αυτής

θυγατέρες του. Ούτε και το γεγονός ότι ο Χ. Κ. είχε διανείμει το περιεχόμενο λογαριασμού που τηρούσε στην ελβετική Τράπεζα UBS ισομερώς μεταξύ της συζύγου και των τριών θυγατέρων του αποδεικνύει την κατάρτιση της επικαλούμενης σύμβασης εντολής μεταξύ αυτού και της συζύγου του, αφού εάν όντως ήθελε να κάνει το ίδιο και με τον με αρ. ...5126 λογαριασμό της ..., απλά θα το είχε πράξει ο ίδιος. Σε κάθε περίπτωση δε, εάν ένας άνθρωπος τυπικός και σχολαστικός, όσο και έμπειρος περί τις συναλλαγές, όπως ο Χ. Κ., ήθελε να καταρτίσει σύμβαση εντολής με τη σύζυγο του για ένα τόσο σημαντικό θέμα όπως η διανομή του κοινού λογαριασμού, θα το είχε κάνει εγγράφως, ώστε να μην υπάρχει δυνατότητα παρερμηνείας της βούλησής του. Να σημειωθεί ότι ο προδιατυπωμένος όρος του εν λόγω κοινού λογαριασμού, που έδινε τη δυνατότητα στους κληρονόμους του Χ. Κ. να ανακαλούν το δικαίωμα του επιζώντος συνδικαιούχου να κάνει αποκλειστική χρήση του κοινού λογαριασμού ουδόλως αποδεικνύει την κατάρτιση της επικαλούμενης σύμβασης εντολής μεταξύ του Χ. Κ. και της συζύγου του α' εναγομένης, ούτε έγινε ποτέ χρήση του όρου αυτού από τις ενάγουσες. Εξάλλου το γεγονός ότι ο Χ. Κ. ανέφερε στον οικογενειακό του κύκλο ότι είχε εξασφαλίσει οικονομικά τις θυγατέρες του δεν αποδεικνύει ότι επιθυμούσε να διανεμηθεί σ' αυτές το περιεχόμενο του με αρ. ...5126 κοινού λογαριασμού, αφού οι θυγατέρες του είχαν λάβει από το λογαριασμό αυτόν τα διόλου ευκαταφρόνητα ποσά των 1.000.000 ευρώ και των 1.000.000, δολαρίων ΗΠΑ η καθεμία, γεγονός που επέτρεπε στον πατέρα τους να υποστηρίξει ότι τις είχε εξασφαλίσει οικονομικά.

Συνεπώς αποδείχθηκε ότι ο Χ. Κ. δεν είχε καταρτίσει σύμβαση εντολής με την α' εναγομένη σύζυγο του σχετικά με τον τρόπο διανομής του περιεχομένου του ως άνω κοινού λογαριασμού και, ως εκ τούτου η α' εναγομένη δεν είχε συμβατική υποχρέωση να μεταβιβάσει σε κάθε ενάγουσα το 1/4 του περιεχομένου του λογαριασμού αυτού, η δε μεταβίβαση του 1/8 του περιεχομένου του ουδόλως συνιστά αντισυμβατική συμπεριφορά αυτής. Αποδείχθηκε ακόμη ότι ο Χ. Κ. και η σύζυγος του α' εναγομένη τηρούσαν στην τράπεζα ... στην ...τα με αρ. ...657 κοινό λογαριασμό, διεπόμενο από τις διατάξεις του ν. 5638/1932, το δε εκάστοτε πιστωτικό υπόλοιπο αυτού ήταν πληρωτέο σε κάθε συνδικαιούχο χωρίς τη σύμπραξη του άλλου, ενώ σε περίπτωση θανάτου οποιουδήποτε εκ των συνδικαιούχων η κατάθεση και ο εξ αυτής λογαριασμός συμφωνήθηκε να περιέρχεται αυτοδικαίως στους λοιπούς επιζώντες μέχρι του τελευταίου αυτών (βλ. το από 3-3-2009 έγγραφο της Δ/ντριας του καταστήματοςτης Τράπεζας ...).

Αντίθετα, ούτε ως προς το λογαριασμό αυτόν αποδείχθηκε η κατάρτιση σύμβασης

εντολής μεταξύ του Χ. Κ. και της α' εναγομένης συζύγου του, με την οποία της ανέθετε να διανείμει κατά το χρόνο του θανάτου του το περιεχόμενο του σ' αυτήν και τις τρεις θυγατέρες τους κατά το λόγο της εξ αδιαθέτου κληρονόμων μερίδας εκάστης. Επομένως η α' εναγομένη δεν είχε συμβατική υποχρέωση να μεταβιβάσει σε κάθε ενάγουσα, μετά το θάνατο του συζύγου της το 1/4 του περιεχομένου του με αρ. ...657 κοινού λογαριασμού της τράπεζας Αποδείχθηκε ακόμη ότι όλες οι ενέργειες, στις οποίες προέβη η α' εναγομένη, μετά το θάνατο του συζύγου της, σχετικά με τους ως άνω δύο κοινούς λογαριασμούς ήταν αποτέλεσμα δικής της ελεύθερης βούλησης και ουδόλως επηρεάστηκε από την β' εναγομένη. Σε κάθε περίπτωση δεν αποδείχθηκε ότι η β' εξανάγκασε την α' εναγομένη να προβεί σε οποιαδήποτε ενέργεια σχετικά με τους εν λόγω δύο λογαριασμούς είτε απομονώνοντας αυτή, είτε απειλώντας τη ότι δεν θα ξαναδεί τον εγγονό της. Ενόψει αυτών και δεδομένου ότι η α' ενάγουσα δεν αθέτησε κάποια συμβατική της υποχρέωση σχετικά με τους ως άνω δύο τραπεζικούς λογαριασμούς, ούτε η β' εναγομένη έχει τελέσει αδικοπραξία σε βάρος των εναγουσών. Αφού λοιπόν δεν υφίσταται απαίτηση των εναγουσών σε βάρος της α' εναγομένης, η μεταβίβαση απ' αυτήν στην β' εναγομένη λόγω γονικής παροχής 31.892 ονομαστικών μετοχών της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "... ΑΕ" καθώς και του 1/4 εξ αδιαιρέτου 570.301 μετοχών της ίδιας εταιρείας, δεν συνιστά καταδολιευτική δικαιοπραξία...". Με βάση τις ανωτέρω παραδοχές του και ειδικότερα: α) ότι οι συνδικαιούχοι του εν λόγω πρώτου (σε γερμανική τράπεζα) λογαριασμού είχαν την ελληνική υπηκοότητα, κατοικούσαν στην Ελλάδα, το περιεχόμενο του λογαριασμού αυτού προέρχεται από δραστηριότητα στην Ελλάδα και η εσωτερική έννομη σχέση τους συνδέεται περισσότερο με την Ελλάδα, πράγματα που καταδεικνύουν ότι η επιλογή της αλλοδαπής χώρας για την πραγματοποίηση της καταθέσεως δεν υποδείκνυε την βούληση των συνδικαιούχων αυτών για την υποβολή τους στο δίκαιο της εν λόγω χώρας (αλλοδαπής), εφαρμοστέα διάταξη, ήταν η υπό το ανωτέρω εκτεθέν περιεχόμενό της εκείνη του ανωτέρω άρθρου 2 του ν.5368/1932. Και, β) ότι η πρώτη εναγομένη και ήδη πρώτη αναιρεσίβλητη, κατά τις εν προκειμένω εφαρμοσθείσες στις μεταξύ των διαδίκων αυτών σχέσεις, ως προς τους ανωτέρω λογαριασμούς, προαναφερθείσες διατάξεις του ελληνικού δικαίου, τις οποίες παρέθεσε και εφάρμοσε, μετά τον θάνατο του μόνου συνδικαιούχου ως άνω συζύγου της και πατρός των λοιπών διαδίκων, ως μόνη δικαιούχος των λογαριασμών δεν είχε συμβατική υποχρέωση και δη από σύμβαση εντολής, όπως ιστορούσαν στην ένδικη αγωγή τους οι ήδη αναιρεσίβλητες, να μεταβιβάσει σε κάθε μία απ' αυτές, ως εξ αδιαθέτου κληρονόμο του εν λόγω πατρός τους, το 1/4

του περιεχομένου του πρώτου των λογαριασμών αυτών, και επομένως η προς τούτο παράλειψή της δεν συνιστά αντισυμβατική συμπεριφορά αυτής και ότι οι διάδικοι αυτές δεν κατέστησαν, καθ' όσον αφορά τον εν λόγω λογαριασμό, κληρονόμοι εξ αδιαθέτου του, εν ζωή συνδικαιούχου αυτού, Χ. Κ., το Εφετείο διέλαβε επαρκείς και χωρίς λογικά κενά και αντιφάσεις αιτιολογίες, που καθιστούν εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο της ορθής ή μη εφαρμογής των ανωτέρω διατάξεων, τις οποίες ορθά εφάρμοσε και δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου. Επομένως, οι περί του αντιθέτου δεύτερος, κατά το τέταρτο σκέλος του από τον αρ. 1 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ, πρώτος και δεύτερος, κατά το δεύτερο σκέλος του, από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ, αναιρετικοί λόγοι κρίνονται απορριπτέοι, ως αβάσιμοι. Περαιτέρω, από το προπαρατεθέν περιεχόμενο της αναιρεσιβαλλομένης προκύπτει ότι δεν υπάρχει παραδοχή του Εφετείου ότι ο δικαιοπάροχος των διαδίκων και συνδικαιούχος των εν λόγω λογαριασμών Χ. Κ. με το να καταστήσει την πρώτη αναιρεσίβλητη, εν ζωή, σύζυγό του συνδικαιούχο του λογαριασμού αυτού, προέβη σε εν ζωή δωρεά προς αυτήν. Η περαιτέρω δε παραδοχή της ότι ο ανωτέρω, Χ. Κ., ήθελε να περιέλθουν ολόκληρα τα ποσά των επίμαχων λογαριασμού στην πρώτη αναιρεσίβλητη σύζυγο του (εν ζωή), ακόμη και υπό την εκδοχή της εννοίας αυτής (της δωρεάς), εν όψει των προαναφερθεισών αιτιολογιών του, αποτελεί επιχείρημα του δικαστηρίου προς επιστήριξη της ως άνω κρίσεώς του και όχι "πράγμα", κατά την έννοια της διατάξεως του αριθμού 8 άρθρου 559 ΚΠολΔ, λαμβανομένου υπόψη ότι δεν ήταν αναγκαίο να παραθέσει (το δικαστήριο) στην απόφασή του, βάσει ποιας εννόμου σχέσεως περιήλθε το περιεχόμενο των εν λόγω λογαριασμών στην πρώτη ήδη αναιρεσίβλητη μητέρα τους, αφού στην προκειμένη περίπτωση μόνον αν απεδείχθη ή δεν απεδείχθη η επικαλούμενη, από τις αναιρεσειούσες - ενάγουσες, στην ένδικη αγωγή τους, εντολή του διαθέτη πατέρα τους προς την αναιρεσίβλητη μητέρα τους, με αντικείμενο αυτής (εντολής) την καταβολή σε καθεμία τους 1/4 του επίμαχου λογαριασμού, ήταν απαραίτητο να παρατεθεί, όπως και παρατέθηκε (ότι τέτοια δεν απεδείχθη) και, συνεπώς, το Εφετείο δεν έλαβε, ανεπιτρέπτως, υπόψη του πράγματα που δεν προτάθηκαν. Επομένως, και ο δεύτερος λόγος, κατά το πρώτο σκέλος του, από τον αρ. 8 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ, με τον οποίον οι αναιρεσειούσες υποστηρίζουν τα αντίθετα, κρίνεται απορριπτέος ως αβάσιμος.

III. Περαιτέρω, με το τρίτο μέρος του δευτέρου, από τον αριθ. 11 περ. γ' του άρθρου 559 ΚΠολΔ, λόγου οι αναιρεσειούσες μέμφονται το Εφετείο, ότι δεν έλαβε υπόψη του τους ισχυρισμούς των αναιρεσιβλήτων, ότι η πρώτη αυτών, μητέρα της δεύτερης, αλλά και των ιδίων (αναιρεσειουσών), μετά τον θάνατο του πατρός

τους, κατέστη δικαιούχος του περιεχομένου των επιδίκων λογαριασμών και πάντως εν ζωή είχε την συγκυριότητα των χρημάτων αυτών, από τους οποίους (ισχυρισμούς) συνάγεται ομολογία των δικών του (αγωγικών) ισχυρισμών, ότι ως κληρονόμοι εξ αδιαθέτου έχουν δικαιώματα επί του περιεχομένου των λογαριασμών αυτών και ότι η προσθήκη της μητρός τους (πρώτης των αναιρεσιβλήτων), ως συνδικαιούχου αυτών, δεν προσπόρισε σε αυτήν κάποιο δικαίωμα, περιοριστικό των δικών τους δικαιωμάτων, ως εξ αδιαθέτου κληρονόμου του ανωτέρω πατρός των. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος, γιατί οι υπό το ανωτέρω περιεχόμενο τους ισχυρισμοί των αναιρεσιβλήτων, δεν αποτελούν ομολογία των επικαλουμένων από τις αναιρεσιβλήτες δικαιωμάτων, απορρεόντων από σχέση εντολής, επί της οποίας εδράζεται η ένδικη αγωγή τους, καθ' ο μέρος ζητούσαν, με αυτή να καταβληθεί σε κάθε μία το 1/8 του συγκεκριμένου λογαριασμού και η οποία (αγωγή), όπως προκύπτει από την επισκόπησή της δεν περιέχει βάση από κληρονομική διαδοχή, αλλά (αποτελούν οι ισχυρισμοί) επίκληση των, κατά τις προαναφερθείσες και εφαρμοσθείσες, εν προκειμένω, διατάξεις, εννόμων συνεπειών της λειτουργίας του κοινού τραπεζικού λογαριασμού, εν ζωή των συνδικαιούχων και δη ότι σε περίπτωση θανάτου ενός εξ αυτών, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 2 του ν. 5638/1932, το ποσό της κατάθεσης περιέρχεται στους λοιπούς επιζώντας μέχρι του τελευταίου και όχι στους κληρονόμους του αποβιώσαντος. Πέραν, βεβαίως, του ότι, από την επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων της δίκης, δεν προκύπτει ότι οι αναιρεσιβλήτες είχαν προτείνει στο δικαστήριο της ουσίας τέτοιο ισχυρισμό, δηλαδή ότι οι προαναφερθέντες ισχυρισμοί των αντιδίκων τους θεμελιώνουν δικαστική ομολογία των αγωγικών τους ισχυρισμών.

IV. Με τον τρίτο, από το άρθρο 559 αρ. 1 του ΚΠολΔ λόγο της αίτησης, οι αναιρεσιβλήτες προβάλλουν την αιτίαση ότι το εφετείο χωρίς να εξετάσει τις εσωτερικές σχέσεις των συνδικαιούχων απέρριψε την από τα άρθρα 914, 904 και 939 του ΑΚ αγωγή τους, παραβιάζοντας έτσι αυτές τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις. Στην προκειμένη περίπτωση, κατά το αναιρετικώς ενδιαφέρον, εν προκειμένω, μέρος της αναιρεσιβαλλομένης, το εφετείο δέχθηκε τα εξής: "...Στην προκείμενη περίπτωση, με την από 10-3-2009 και με αρ. καταθ. 38826/2841/2009 αγωγή τους ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, οι ενάγουσες ισχυρίστηκαν ότι ο πατέρας τους Χ. Κ., ο οποίος είχε δημιουργήσει αξιόλογη περιουσία κυρίως μέσω της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "... ΑΕ", απεβίωσε στις 30-4-2005, αφήνοντας μοναδικές εξ αδιαθέτου κληρονόμους του τη σύζυγό του α' εναγομένη, καθώς και τις τρεις θυγατέρες του, ήτοι τις δύο ενάγουσες και τη β' εναγομένη. Ότι για την αποταμίευση των οικονομιών του

χρησιμοποιούσε, μεταξύ άλλων τον με αρ. ...5126 λογαριασμό, που είχε ανοίξει από το έτος 1958 στο υποκατάστημα Έσσης της γερμανικής τράπεζας ..., στον οποίο κατατίθεντο αποκλειστικά από τον Χ. Κ. χρηματικά ποσά και άλλες αξίες. Ότι κατά το θάνατο του ο εν λόγω λογαριασμός περιείχε τα ποσά των 28.313,95 ευρώ σε κατάθεση όψεως, των 55.996.000 γιέν Ιαπωνίας σε κατάθεση όψεως, των 183.272,43 δολαρίων ΗΠΑ σε κατάθεση όψεως, των 72.837,07 ευρώ σε κατάθεση ταμειυτηρίου, των 2.600.203,55 σε ευρώ σε προθεσμιακή κατάθεση, των 3.615.930,30 δολ. ΗΠΑ σε προθεσμιακή κατάθεση, καθώς και ομολογίες και μετοχές συνολικής αξίας 1.959.876,31 ευρώ, όπως αναλύεται στην αγωγή, τον δε λογαριασμό αυτό ο Χ. Κ. τον χρησιμοποιούσε για χρηματοδότηση και εν γένει διευκόλυνση της λειτουργίας της ως άνω ανώνυμης εταιρείας του. Ότι ο Χ. Κ., στο πλαίσιο ρύθμισης των περιουσιακών του σχέσεων, συνέταξε αρχικά την από 23-10-2003 επιστολή του προς την ως άνω τράπεζα, με την οποία της έδινε εντολή το περιεχόμενο του εν λόγω λογαριασμού (μετρητά και κινητές αξίες) να διανεμηθεί ισομερώς σε λογαριασμούς της συζύγου και των τριών θυγατέρων του, ενώ αυτός θα διατηρούσε την εξουσία για την κίνηση των λογαριασμών αυτών. Ότι η επιστολή αυτή δεν παραδόθηκε τελικά στην τράπεζα, αλλ' αντικαταστάθηκε από την από 11-11-2003 επιστολή του προς αυτήν, με την οποία της έδινε εντολή τα 3/4 του σε μετρητά συνολικού περιεχομένου του λογαριασμού του, πλην των καταθέσεων σε γιεν και των καταβληθέντων κατά το έτος εκείνο τόκων και μερισμάτων, να κατανεμηθεί ισομερώς σε λογαριασμούς των τριών θυγατέρων του, τους οποίους θα είχε την πληρεξουσιότητα να κινεί και από τους οποίους θα εισέπραττε αυτός τους τόκους και τα μερίσματα, ενώ το λοιπό 1/4, μαζί με τις κινητές αξίες και τα γιεν Ιαπωνίας, θα παρέμεναν στο λογαριασμό του. Ότι τελικά και η εντολή αυτή αντικαταστάθηκε με την από 27-11-2003 επιστολή του Χ. Κ. προς την Τράπεζα ..., με την οποία της ζητούσε από το κατά την ημέρα εκείνη συνολικό περιεχόμενο του λογαριασμού του σε ευρώ και δολ. ΗΠΑ, ήτοι τα ποσά των 6.217.706,66 ευρώ και των 6.672.703,48 δολ. ΗΠΑ, το ποσό των 3.000.000 ευρώ και των 3.000.000 δολ. ΗΠΑ να διανεμηθεί ισομερώς σε λογαριασμούς των τριών θυγατέρων του στην ίδια τράπεζα, επί των οποίων (λογαριασμών) ο Χ. Κ. θα είχε περιορισμένη εξουσία διαχείρισεως, οι δε τόκοι από αυτούς θα διοχετεύονταν στον προσωπικό του λογαριασμό. Ότι στο λογαριασμό του Χ. Κ., μετά την αυθημερόν εκτέλεση της ως άνω εντολής του από την ..., παρέμειναν 3.217.706,66 ευρώ, 3.672,703,48 δολ. ΗΠΑ, 55.996.000 γιεν Ιαπωνίας, καθώς επίσης μετοχές και χρεόγραφα τρέχουσας τότε αξίας 1.741.734,10 ευρώ. Ότι την ίδια ημέρα (27-11-2003) ο Χ. Κ. μετέτρεψε τον ως άνω ατομικό τον λογαριασμό

σε κοινό διαζευκτικό λογαριασμό, συνδικαιούχοι του οποίου ήταν ο ίδιος και η α' εναγομένη σύζυγος του. Ότι τόσο ο Χ. Κ., όσο και η α' εναγομένη, είχαν δικαίωμα, ενεργώντας ο καθένας ατομικά με μόνη την υπογραφή του και χωρίς τη σύμπραξη του άλλου, να κινούν τον εν λόγω κοινό λογαριασμό πραγματοποιώντας αναλήψεις και καταθέσεις χρημάτων και λοιπών αξιών. Ότι με τις από 27-11-2003 εντολές του ο Χ. Κ. δώρισε στις τρεις θυγατέρες του τα ως άνω ποσά και κράτησε τα υπόλοιπα για τον εαυτό του, προκειμένου να μπορεί να τα χρησιμοποιήσει για την επιχείρησή του, η δε βούλησή του ήταν τα ποσά αυτά που δόθηκαν στις τρεις θυγατέρες να μην συνυπολογιστούν στην τελική διανομή μεταξύ των κληρονόμων κατά το χρόνο του θανάτου του. Περαιτέρω ισχυρίζονται οι ενάγουσες ότι κατά την τροπή του εν λόγω ατομικού λογαριασμού σε κοινό, υπήρχε εντολή του Χ. Κ. προς την α' εναγομένη σύζυγο του, την οποία αυτή αποδέχθηκε, να διανείμει κατά το θάνατό του το περιεχόμενο του λογαριασμού αυτού στις κληρονόμους του με βάση την πραγματική κληρονομική μερίδα καθεμίας, από δε το περιεχόμενο και το σκοπό της επικαλούμενης αυτής εντολής προκύπτει ότι οι ενάγουσες απέκτησαν δικαίωμα ως ωφελούμενοι τρίτοι να απαιτήσουν ευθέως από την α' εναγομένη μητέρα τους την εκπλήρωση της εντολής. Ότι στις 12-5-2005, που ο κοινός λογαριασμός του Χ. Κ. και της α' εναγομένης είχε καταθέσεις συνολικών ποσών 2.704.642,87 ευρώ, 3.802.155,74 δολ. ΗΠΑ, 55.996.000 γιεν, καθώς και τις αναλυτικά αναφερόμενες στην αγωγή ομολογίες και μετοχές, η α' εναγομένη, ενεργώντας εν γνώσει της έλλειψης δικαιώματος και κατά παράβαση της ως άνω εντολής λίγο μετά το θάνατο του συζύγου της, απέσυρε το σύνολο του υπολοίπου του εν λόγω κοινού λογαριασμού και στη συνέχεια μεταβίβασε ατομικά σε καθεμία από τις τρεις θυγατέρες της το 1/8 του κατά της ως άνω ημερομηνία υπολοίπου του λογαριασμού αυτού σε μετρητά και κινητές αξίες, αντί του 1/4 ή 2/8 που είναι η πραγματική κληρονομική τους μερίδα. Ότι τα υπόλοιπα 5/8 του περιεχομένου του εν λόγω λογαριασμού τα μεταβίβασε σε νέο κοινό διαζευκτικό λογαριασμό, ο οποίος ετηρείτο στην ίδια τράπεζα και στον οποίο συνδικαιούχοι είναι οι εναγόμενες, μητέρα και αδελφή αντίστοιχα των εναγουσών. Ότι η α' εναγομένη υποχρεούται, σε εκτέλεσή της σύμβασης εντολής που είχε καταρτίσει με τον Χ. Κ., να αποδώσει σε καθεμία των εναγουσών το 1/8 του περιεχομένου του ως άνω λογαριασμού κατά την 12-5-2005, ήτοι 338.075,86 ευρώ, 475.269,47 δολ. ΗΠΑ, 6.999.500 γιεν, καθώς και το 1/8 των κινητών αξιών, πλέον των μεταγενεστέρων καρπών και ωφελημάτων αυτών. Ότι οι ενάγουσες δεν έχουν πλέον συμφέρον στην αυτούσια εκπλήρωσης της υποχρέωσης της α' εναγομένης και δικαιούνται να ζητήσουν ως αποζημίωση ό, τι θα αποκτούσαν αν η α' εναγομένη είχε εκπληρώσει

την υποχρέωση της. Ότι η παραπάνω συμπεριφορά της α' εναγομένης, ήτοι η ιδιοποίηση χρημάτων και κινητών αξιών που απέκτησε στο πλαίσιο της σύμβασης εντολής, συνιστά παράνομη ενέργεια και γεννά και αδικοπρακτική ευθύνη αυτής για αποζημίωση των εναγουσών. Ότι η ζημιά αυτών συνίσταται: α) στην αξία του αλλοδαπού χρήματος στις 12-6-2005, όταν η α' εναγομένη όφειλε να τους μεταβιβάσει τα ως άνω ποσά και β) στο ποσό που θα αποκόμιζαν κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων από την εκποίηση των κινητών αξιών που η ίδια εναγομένη όφειλε να τους μεταβιβάσει, μαζί με το κεφάλαιο, τα μερίσματα και τους τόκους που καταβλήθηκαν μετά τις 30-4-2005 επί των εν λόγω κινητών αξιών. Ότι ειδικότερα οι ενάγουσες εκποίησαν σε συγκεκριμένες ημερομηνίες τον ίδιο αριθμό και το ίδιο είδος μετοχών με αυτές που υποχρεούται να τους μεταβιβάσει η α' εναγομένη, ήτοι το 1/8 των μετοχών που υπήρχαν στις 30-4-2005 στο λογαριασμό του Χ. Κ., τις οποίες τους μεταβίβασε στις 12-5-2005 η α' εναγομένη, και εισέπραξαν από τις εκποιήσεις αυτές η μεν α' ενάγουσα το ποσό των 162.871,88 ευρώ, η δε β' ενάγουσα το ποσό των 183.040,11 ευρώ, όπως αναλύονται στην αγωγή, με βεβαιότητα δε, κατά τις ίδιες ημερομηνίες που μεταβίβασαν τις δικές τους μετοχές, θα είχαν εκποιήσει και αυτές που οφείλει να τους μεταβιβάσει η α' εναγομένη, με αποτέλεσμα από την αντισυμβατική και παράνομη ενέργεια αυτής να έχουν υποστεί οι ενάγουσες αντίστοιχη με τα ως άνω ποσά ζημιά. Ότι η α' ενάγουσα δεν έχει εκποιήσει τις αναφερόμενες αναλυτικά στην αγωγή μετοχές. Ισχυρίζονται επίσης οι ενάγουσες ότι οι ομολογίες, που περιέχοντα στον ανωτέρω κοινό λογαριασμό του πατέρα τους και της α' εναγομένης, έληξαν στις 16-7-2007 και ότι η α' εναγομένη οφείλει να καταβάλει σε καθεμία εξ αυτών τα ποσά των 127.822,97 ευρώ ως κεφάλαιο και των 11.874,75 ευρώ ως τόκους των ομολογιών αυτών και ότι για τα μερίσματα των μετοχών που βρίσκονταν στις 12-5-2005 στον ίδιο κοινό λογαριασμό, η α' εναγομένη μητέρα τους οφείλει να καταβάλει σε καθεμία από τις ενάγουσες το ποσό των 22.821,46 ευρώ, όπως αναλύεται στην αγωγή. Επικουρικά, για την περίπτωση που απορριφθεί η αξίωση αποζημίωσης ή η στηριζόμενη στη σύμβαση εντολής κύρια βάση της αγωγής για το λόγο ότι η εν λόγω εντολή δεν υφίστατο ή ήταν άκυρη, οι ενάγουσες ισχυρίζονται ότι η α' εναγομένη πλούτισε αδικαιολόγητα σε βάρος της καθεμίας εξ αυτών και το 1/8 του περιεχομένου το εν λόγω λογαριασμού, διότι παρακράτησε τα 3/8 του περιεχομένου του λογαριασμού χωρίς να της ανήκουν βάσει κάποιας έννομης σχέσης που τη συνέδεε με τον πατέρα των εναγουσών. Στην συνέχεια οι ενάγουσες ισχυρίζονται ότι οι γονείς τους ήταν συνδικαιούχοι και του με αριθμό 002 064 657 190 λογαριασμού που ετηρείτο στο

υποκατάστημα Αθηνών της τράπεζας Ότι αναφορικά και μ' αυτόν το λογαριασμό η α' εναγομένη είχε εντολή από τον σύζυγο της, την οποία αποδέχθηκε, να διανείμει το κατά το θάνατο του υπόλοιπο αυτού μεταξύ των κληρονόμων του με βάση την πραγματική κληρονομική της μερίδα, το δε κατά την 30-4-2005 υπόλοιπο του εν λόγω λογαριασμού ανερχόταν σε 750.000 ευρώ. Ότι καθεμία ενάγουσα δικαιούται, ως εξ αδιαθέτου κληρονόμος του πατέρα τους, το ΧΑ του ως άνω ποσού, ήτοι 187.500 ευρώ τα οποία η α' εναγομένη δεν τους καταβάλει παραβιάζοντας την υποχρέωση της απέναντι στον πατέρα τους, αλλά και στις ίδιες τις ενάγουσες, οι οποίες ως ωφελούμενοι τρίτοι δικαιούνται να αξιώσουν την καταβολή τους από την α' εναγομένη. Ότι επικουρικά, εάν απορριφθεί η στηριζόμενη στη σύμβαση εντολής βάση της αγωγής, η α' εναγομένη οφείλει να καταβάλει στις ενάγουσες το παραπάνω ποσό, διότι έχει καταστεί αδικαιολόγητα πλουσιότερη κατά το ποσό αυτό σε βάρος της περιουσίας της κάθε ενάγουσας. Περαιτέρω ισχυρίζονται οι ενάγουσες ότι η α' εναγομένη μητέρα τους υποκινήθηκε να προβεί στις παραπάνω ενέργειες από τη β' εναγομένη αδελφή τους, η οποία με σκοπό να τις βλάψει και ενεργώντας με πρόθεση και κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη, έπεισε τη μητέρα τους να ενεργήσει κατά τον παραπάνω τρόπο, γνωρίζοντας ότι έτσι προκαλούσε ζημία στις ενάγουσες, πέτυχε δε να πείσει την α' εναγομένη να προβεί στις παραπάνω ενέργειες απομονώνοντας και απειλώντας αυτήν ότι σε αντίθετη περίπτωση θα διέκοπτε κάθε σχέση μαζί της και δεν θα της επέτρεπε να ξαναδεί τον εγγονό της. Επίσης ισχυρίζονται οι ενάγουσες ότι, συνεπεία των ως άνω παρανόμων και υπαίτιων ενεργειών των εναγομένων, υπέστησαν ηθική βλάβη.... Με βάση τα περιστατικά αυτά και μετά από νομότυπο περιορισμό του αιτήματος της αγωγής τους σε αναγνωριστικό, ζητούσαν οι ενάγουσες να αναγνωριστεί ότι οι εναγόμενες οφείλουν, εις ολόκληρο καθεμία, να καταβάλουν:

- 1) Σε καθεμία των εναγουσών το ποσό των (338.075,86 + 127.822,97+ 11.874,75 + 22.821,46+ 187.500) 676.219,97 ευρώ, νομιμοτόκως από 30-4-2005, άλλως από 12-5-2005, άλλως από 21-5-2007.
- 2) Σε καθεμία των εναγουσών το ποσό των 372.147 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στο 1/8 του ποσού των δολαρίων ΗΠΑ που ήταν κατατεθειμένα στις 12-5-2005 στον κοινό λογαριασμό των γονέων τους με βάση την ισοτιμία ευρώ/ δολ. ΗΠΑ στις 12-5-2005, άλλως το ποσό των 367.997 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στο 1/8 του ποσού των δολ. ΗΠΑ που ήταν κατατεθειμένα στις 30-4-2005 στον ίδιο λογαριασμό με βάση την ισοτιμία της 30-4-2005. άλλως το ισόποσο σε ευρώ των 475.269 δολ. ΗΠΑ, με βάση την ισοτιμία κατά την ημερομηνία πληρωμής,

νομιμοτόκως από 30-4-2005, άλλως από 12-5-2005, άλλως από 21-5-2007.

3) Σε καθεμία των εναγουσών το ποσό των 51.595 ευρώ που αντιστοιχεί στο ποσό 6.999.500 γιεν Ιαπωνίας με βάση την ισοτιμία ευρώ/γιεν στις 12-5-2005, άλλως το ποσό των 51.229 ευρώ που αντιστοιχεί στο ίδιο ποσό γιεν με βάση την ισοτιμία της 30-4-2005, άλλως το ισόποσο σε ευρώ των 6.999.500 γιεν με βάση την ισοτιμία κατά την ημερομηνία συζήτησης της αγωγής, άλλως το ισόποσο σε ευρώ του ίδιου ποσού με βάση την ισοτιμία κατά την ημερομηνία πληρωμής, νομιμοτόκως από 30-4-2005 άλλως από 12-5-2005, άλλως από 21-5-2007.

4. α) Στην α' ενάγουσα το ποσό των 162.871,88 ευρώ, νομιμοτόκως από 30-4-2005, άλλως από 12-5-2005, άλλως από 21-5-2007, καθώς και τη χρηματιστηριακή αξία κατά τη συζήτηση της αγωγής των (μη εκποιηθεισών) 44 μετοχών της εταιρείας Lanxess, 147 μετοχών της εταιρείας Bayer, 41 μετοχών της εταιρείας Metro, 40 μετοχών της ... και 180 μετοχών της εταιρείας Sanofi και στη β' ενάγουσα το ποσό των 183.040,11 ευρώ, νομιμοτόκως κατά τα παραπάνω, 4. β) άλλως να αναγνωρισθεί ότι οφείλουν να μεταβιβάσουν και να παραδώσουν σε καθεμία των εναγουσών το 1/8 των μετοχών που ήταν κατατεθειμένες στον με άνω κοινό λογαριασμό των γονέων τους στις 30-4-2005 και 4. γ) σε περίπτωση που δεν εκπληρώσουν την ως άνω (υπό 4. β) υποχρέωση τους εντός προθεσμίας 30 ημερών (ή άλλης προθεσμίας που θα τους ταχθεί) από την επίδοση της τελεσίδικης απόφασης που θα τους καταδικάζει προς τούτο, να αναγνωρισθεί ότι οφείλουν να καταβάλουν στην μεν α' ενάγουσα 162.871,88 ευρώ στη δε β' ενάγουσα 183.040,11 ευρώ, νομιμοτόκως από 30-4-2005, άλλως από 12-5-2005, άλλως από 21-5-2007, άλλως να αναγνωρισθεί ότι οφείλουν να καταβάλουν σε εκάστη των εναγουσών το ποσό των 117.033,74 ευρώ, νομιμοτόκως κατά τα παραπάνω, το οποίο αντιστοιχεί στην αξία του 1/8 των μετοχών που ήταν κατατεθειμένες στον κοινό λογαριασμό των γονέων τους στις 12-5-2005, άλλως να αναγνωρισθεί ότι οφείλουν να καταβάλουν σε εκάστη του εναγουσών τη χρηματιστηριακή αξία των μετοχών αυτών κατά την επόμενη ημέρα από την πάροδο της 30ήμερης (ή της άλλης ταχθείσας) προθεσμίας. 5) Σε εκάστη των εναγουσών το ποσό των 150.000 ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης....Με την από 10-3-2009 και με αρ. καταθ. 38812/2839/2009 αγωγή τους ενώπιον του ίδιου πρωτοβαθμίου δικαστηρίου οι ενάγουσες ισχυρίστηκαν ότι η α' εναγομένη οφείλει στην α' ενάγουσα το ποσό των 1.412.833 ευρώ και στη β' ενάγουσα το ποσό των 1.433.001,30 ευρώ, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην παραπάνω (με αρ. καταθ. 38816/2841/2009) αγωγή τους, οι δε απαιτήσεις τους αυτές έχουν καταστεί ληξιπρόθεσμες από 12-5-2005. Ότι στις 14-6-2005 και στις

13-7-2005 η α' εναγομένη μεταβίβασε στην β' εναγομένη λόγω γονικής παροχής τα μοναδικά εμφανή περιουσιακά της στοιχεία, ήτοι 31.892 ονομαστικές μετοχές της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "... ΑΕ", καθώς και το 1/4 εξ αδιαιρέτου 570.301 μετοχών της ίδιας εταιρείας. Ότι οι ενάγουσες έλαβαν γνώση των μεταβιβάσεων αυτών στις 18-10-2005, η δε συνολική αξία των μετοχών που μεταβίβασε η α' στη β' εναγομένη ανέρχεται στο ποσό των 1.109.611,71 ευρώ. Ότι η α' εναγομένη απαλλοτρίωσε τις εν λόγω μετοχές με σκοπό να βλάψει τις ενάγουσες, γεγονός που γνώριζε η β' εναγομένη. Ότι η α' εναγομένη στερείται άλλων εμφανών περιουσιακών στοιχείων, η δε περιουσία της δεν επαρκεί για την ικανοποίηση των απαιτήσεων τους, ενώ με την αγωγή αυτή παραιτούνται του δικογράφου της προγενέστερης από 8-5-2007 και με αρ. καταθ.

119468/5380/2007 αγωγής τους κατά των εναγομένων, απευθυνομένης στο ίδιο πρωτοβάθμιο δικαστήριο. Με βάση τα περιστατικά αυτά οι ενάγουσες ζητούσαν να απαγγελθεί υπέρ αυτών η διάρρηξη της μεταβίβασης λόγω γονικής παροχής από την α' στην β' εναγομένη των 31.892 μετοχών της ως άνω ανώνυμης εταιρείας, καθώς και του 1/4 εξ αδιαιρέτου των 570.301 μετοχών της ίδιας εταιρείας."

Ακολούθως, το Εφετείο έκρινε ότι: "...Η πρώτη των παραπάνω αγωγών (με αρ. καταθ. 38826/2841/2009) κατά το μέρος που στηρίζεται στις περί αδικοπραξίας διατάξεις και ως προς την α' εναγομένη είναι απορριπτέα ως νόμω αβάσιμη, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην μείζονα σκέψη της παρούσας (με στοιχείο II), όπως ορθά έκρινε και η εκκαλουμένη απόφαση. Ειδικότερα, όσα ισχυρίζονται οι ενάγουσες στην αγωγή τους αυτή, και αν ακόμη υποτεθούν αληθινά, δεν συνιστούν αδικοπραξία της πρώτης εναγομένης, κατά την έννοια των άρθρων 914 επ. ΑΚ χωρίς την επικαλούμενη προϋπάρχουσα συμβατική σχέση, αλλά μόνο αθέτηση της μεταξύ αυτής και του Χ. Κ. συμβατικής σχέσης της εντολής.

Συνακόλουθα, απορριπτέο ως μη νόμιμο είναι και το αίτημα της αγωγής αυτής περί αναγνώρισης της υποχρέωσης της α' εναγομένης να καταβάλει στις ενάγουσες χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, δεδομένου ότι τέτοια χρηματική ικανοποίηση οφείλεται μόνο στις οριζόμενες από το νόμο (άρθρα 299 ΑΚ) περιπτώσεις, μεταξύ των οποίων δεν είναι και η αθέτηση συμβατικής υποχρέωσης. Επιπροσθέτως, κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας (με στοιχείο I), η ανάληψη του περιεχομένου του κοινού λογαριασμού από την α' εναγομένη, συνδικαιούχου αυτού δεν συνιστά υπεξαίρεση, αλλ' ούτε και την καθιστά πλουσιότερη, χωρίς νόμιμη αιτία σε βάρος της περιουσίας ή με ζημία των λοιπών συνδικαιούχων (και κατ' ακολουθίαν των κληρονόμων αυτών), με αποτέλεσμα η ίδια αγωγή, κατά τη βάση αυτή που επιχειρείται να στηριχθεί στις

περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις να είναι επίσης απορριπτέα ως νόμω αβάσιμη, όπως ορθά έκρινε και η εκκαλουμένη απόφαση..... Νόμιμη επίσης, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 939 επ. ΑΚ και ερευνητέα περαιτέρω κατ' ουσίαν είναι και η δεύτερη των παραπάνω αγωγών (με αρ. καταθ. 38812/2839/2009) περί διαρρήξεως.". Υπό το προαναφερόμενο περιεχόμενο των αγωγών των αναιρεσειουσών και υπό τις αμέσως ανωτέρω παραδοχές του, το Εφετείο ορθά ερμήνευσε και εφήρμοσε τις ανωτέρω διατάξεις των άρθρων 904, 914 και 932 του ΑΚ, δεχόμενο το μεν ότι οι εκτιθέμενες στην πρώτη αγωγή ενέργειες της πρώτης αναιρεσιβλήτου, αληθείς υποτιθέμενες, δεν συνιστούν αδικοπραξία της πρώτης εναγομένης κατά την έννοια των άρθρων 914 επ. ΑΚ, αλλά μόνο αθέτηση της επικαλουμένης από τις αναιρεσείουσες μεταξύ αυτής και του Χ. Κ. συμβατικής σχέσεως της εντολής, που αυτές επικαλούντο, το δε ότι η ανάληψη μετά τον θάνατο του Χ. Κ. του περιεχομένου των κοινών αυτής και εκείνου λογαριασμών δεν συνιστά υπεξαίρεση, ουδέ έγινε επί ζημία αυτών (αναιρεσειουσών), και επομένως δεν κατέστη αυτή αδικαιολογήτως πλουσιότερη κατά την έννοια του άρθρου 904 επ. του ΑΚ σε βάρος της περιουσίας τους. Περαιτέρω, ενόψει της απορρίψεως της πρώτης των αγωγών αυτών για ουσιαστικούς λόγους και ειδικότερα υπό την κρίση ότι η πρώτη αναιρεσιβλήτη δεν ήταν οφειλέτης των αναιρεσειουσών, εκ της ανωτέρω αιτίας, δηλαδή της επικληθείσας, από αυτές, σύμβασης εντολής, την οποία έκρινε ότι δεν αποδείχθηκε, ορθά ερμηνεύοντας και εφαρμόζοντας τις διατάξεις του άρθρου 939 του ΑΚ το Εφετείο, απέρριψε, εντεύθεν, ως ουσιαστικά αβάσιμη την αγωγή καταδολιεύσεως των αναιρεσειουσών κατά των αναιρεσιβλήτων. Επομένως, κρίνοντας, ως ανωτέρω, το Εφετείο δεν υπέπεσε στην πλημμέλεια του άρθρου 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, που του αποδίδουν με τον υπό κρίση (τρίτο) αναιρετικό λόγο οι αναιρεσείουσες, που και αυτός κρίνεται απορριπτέος, ως αβάσιμος.

V. Επομένως, αφού δεν υπάρχει άλλος λόγος προς έρευνα, πρέπει η κρινόμενη αίτηση να απορριφθεί στο σύνολό της, να επιβληθούν στις αναιρεσείουσες, λόγω της ήττας τους, τα δικαστικά έξοδα των αναιρεσιβλήτων, κατά παραδοχή του σχετικού αιτήματος, που υπέβαλαν αυτές, με τις εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις τους (άρθρα 106, 176, 183 και 191§2 ΚΠολΔ). Και, τέλος, να διαταχθεί η εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του κατατεθέντος για την άσκηση της ένδικης αναιρέσεως παραβόλου (άρθρο 495 παρ. 4 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 03/11/2015 αίτηση για αναίρεση της υπ' αριθμόν 3415/2015

αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών.

Επιβάλλει στις αναιρεσείουσες τα δικαστικά έξοδα των αναιρεσιβλήτων, τα οποία προσδιορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων (2.700) ευρώ.

Διατάσσει την εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του παραβόλου, που κατατέθηκε για την άσκηση της ένδικης αίτησης αναιρέσεως.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 3 Δεκεμβρίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 23 Ιουλίου 2019.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ